

Forholdene var paa den Tid, Overenskomsten skete, maa det forstaas saaledes; at de 5 Stemmer skulle staa samlede og ikke splittede overfor de 5 splittede Bankstemmer. Jeg ved godt, at der er enkelte, der kunne tænke anderledes, men de kunne kun gøre det i en saa stor Mistillid til Statens Repræsentant, som jeg ikke officielt tør dele. Og det allerede af den Grund, at naar der kun er to Mand med 5 Stemmer, maa de stemme sammen, thi ellers burde det være bestemt, hvem af de to der skulde have 3 Stemmer, og hvem 2 Stemmer. Imidlertid har den højtærede Finansminister forøget Antallet til 5. Jeg skal ikke, saaledes som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), tale om, hvilke Motiver der har paavirket den højtærede Finansminister, jeg mener selvfølgelig Motiver af psykologisk Art. Jeg vil kun i Almindelighed sige, at den ene af de Herrer, der ere valgte, nemlig Hr. Højesteretsassessor Lassen, betegner et Valg, som har været tilfredsstillende. Han har været et udmærket Medlem af Aktielovkommissionen, hvoraf han var et meget skrappt Medlem, og jeg er vis paa, at naar han en Gang om „Hotel Kongen af Danmark“ eller „Dronninggaard“ eller „Silvan“ eller mange andre Aktieføretagender vil holde Forædrag og sammenholde dem med de Krav, han stiller til en Aktielov, ville Bankdirektørerne kunne have et meget godt og nyttigt Udbytte af at sidde sammen med ham. For saa vidt glæder jeg mig over Valget baade for Bankdirektørernes og for Statens Skyld. Med Hensyn til Hr. Nørgaard, om hvem jeg ikke ved andet, end at han er en kyndig og dygtig Aarhus Bankmand, skal jeg sige, at det er en gratiøs Idé, egentlig en smuk Idé at udnævne en Bankmand til Statens Repræsentant, navnlig da der synes at være noget om, at denne Stilling som Medlem af Bankkomiteen skal være en Forskole til en senere Indtræden i Privatbanken, naar Direktør Larsen er ofret paa de vrede Guders Alter. For saa vidt maa jeg sige, at det er meget godt og fikst lavet, men hvem har givet den højtærede Minister den Idé? Aalborg ligger jo saa langt fra Aarhus, at hvor betydelig Hr. Nørgaard end kan være, kan hans Vingeslag dog neppe være naaede op til den lille jydsk Limfjordsby.

Det er i hvert Fald min Opfattelse, at de 5 Stemmer maatte stemme sammen og vedvarende maa stemme sammen. Som det nu staar, har Staten 5 Stemmer, hvoraf den ene er Formanden. Stemme de sam-

men, har Staten i Øjeblikket et absolut Veto, men stemme de splittede, er Statens Veto faldet bort. Jeg maa derfor opfordre Ministeren til at fastholde den oprindelige Stilling og i øvrigt fastholde, at de Herrer, der ere valgte, ere Statens Repræsentanter i Bankkomiteen. Derfor forundrer det mig, at disse Mænd, der paa en vis Maade staa som Finansministerens undergivne, afgive deres Beretning til Bankkomiteen. De Herrer afgive den jo ikke som Komiteens koordinerede, men som den højtærede Finansministers underordnede, og de have derfor at give Beretning til deres overordnede Chef, den Herre, hvem de have den Ære at repræsentere. Hvorfor skal Beretningen saa behandles i Komiteens Plenarmøde? Det synes jeg er urigtigt og egentlig uforstaaeligt.

Det næste, der maa undersøges, er, hvorvidt Komiteen har Lov til at gaa saa langt, som den er gaaet. Hvad har den Lov til? Jeg gentager, det er Overenskomsten i Loven, vi skulle se paa. I Kraft af, at der staar i Loven, at de kunne træffe de Foranstaltninger, de anse for nødvendige for at tilvejebringe Ro og Orden, gør Komiteen forskellige Ting. Den udvider Komiteen, sætter Aktionærer fra Posten og laver i mange Retninger om paa Love og Sædvaner. Naar man spørger: med hvilken Ret skrive Statens Repræsentanter, hvoraf den ene oven i Købet er en juridisk uddannet Mand: „Medens Bankkomiteen bortset fra den ved Garantiloven af 15. Februar satte Grænse er frit stillet . . . og dens Kompetence hviler paa Overenskomsten“. Denne Betragtning er ganske urigtig. Thi denne Lov sætter ikke Grænse for Komiteens Kompetence og Adgang, men den lægger et Grundlag. En „Grænse“ tør jeg vel nok sige er noget negativt, den siger: Du har Lov til at gøre alt, som ikke strider imod denne Grænse. Men Begrebet Grundlag er et positivt Begreb, der siger: Du har Lov til at gøre dette og intet andet. Derfor maa jeg ganske bestemt hævde, at Overenskomsten ikke er en Grænse, men et Grundlag for Komiteens Virksomhed. Det er en afgørende Forskel. Hvis vi sige, at det kun er en Grænse, saa sige vi samtidig, at de have Lov til at gøre alt, som ikke strider imod Loven af 15. Februar; men sige vi, at det er et Grundlag, saa sige vi ogsaa, at hvad I have Lov at gøre, er positivt og bestemt sagt i denne Lov. Man ved egentlig ikke, hvad en saa udmærket Komité i sin næsten ubegribelige og ikke altid lige for-